

Carta als pares

18 de juliol de 1943

Darlings,

la descripció de la vostra estada a Bethlehem¹, a la darrera carta, m'ha fet molta pena i alhora m'ha produït molt de plaer. Molta pena, per la calor i les altres incomoditats; jus voldria talment envoltats només de benestar, en tots sentits! Estic alhora molt contenta que les vostres cartes no siguin contes d'infants, on només deixariu aparèixer, de la vostra vida, el que tinguéis de rosa. Quan els colors es barregen, sentim que és veritat, i ens sentim a prop, amb les cartes.

El plaer me l'han donat, evidentment, els passatges referents a la Sylvie². No me'n podreu donar mai massa detalls, d'ella; no me'n canso. No us podeu pas imaginar el que, per a mi, representen. Sóc feliç de pensar en ella i, alhora, en les joies breus, però pures, que us ha fet venir. M'agradaria, només, que tinguéis un lloc per a passejar alliberat de nenes en rengle.

Cap de les circumstàncies actuals de la seva vida no sembla que l'hagi d'orientar de la banda de "la Maria de pega"³.

Estic contenta també que els A. i els Reverends⁴ us facin un medi humà simpàtic. Expressions, de part meva, per a tots. Que la petita sàpiga que hi penso, que no l'oblido i que desitjo ben vivament que el bé espiritual que vol li arribi un dia de manera *autèntica*.

Darling M⁵., tu et penses que tinc alguna cosa a donar. És mal formulat, això. També jo, però, tinc una espècie de certesa interior creixent que dins meu hi ha un dipòsit d'or pur per transmetre. Només que l'experiència i l'observació dels meus contemporanis em persuadeix cada cop més que no hi ha ningú per a rebre'l.

És un bloc massís. El que s'hi afegeix fa cos amb la resta. Com més creix, aquest bloc, més compacte es torna. No el puc pas repartir a trossets.

Per a rebre'l, caldria un esforç. ¡I n'és tant, de fatigant, un esforç!

N'hi ha que senten confusament la presència de quelcom. Però en tenen prou amb emetre uns quants epítets elogiosos de la meva intel·ligència, i la consciència els queda del tot satisfeta. Després, quan m'escolten o em llegeixen, ho fan amb la mateixa atenció precipitada que acorden a tot, decidint interiorment, per a cada bocinet d'idea, a mesura que apareix, definitivament: "Amb això, hi estic d'acord", "amb això, en canvi, no", "això és espatarrant", "això és tota una bogeria" (aquesta darrera antitesi és del meu patró). En conclouen: "És molt interessant", i passen a una altra cosa. No s'hi han cansat gens.

¿Què més puc esperar? Estic persuadida que els més fervents dels cristians no concentren pas gaire més l'atenció, quan pregunuen o llegeixen l'Evangelí.

¿Per què suposar que, en altres bandes, és millor? Ja n'he conegudes unes quantes, d'aquestes altres bandes.

Pel que fa a la posteritat, d'aquí a que hi hagi una generació amb múscul i pensament, els impresos i els manuscrits de la nostra època sens dubte hauran materialment desaparegut.

No em fa cap pena, això. La mina d'or és inexaurible.

Respecte a la ineficàcia pràctica del meu esforç d'escriure, com que ningú no m'ha confiat la tasca que volia, o això o una altra cosa... (no puc pas, d'altra banda, representar-me-la, la possibilitat d'una altra cosa).

I heus-ho aquí.

La vostra trobada eventual amb l'Antonio⁶ és ara el pensament que més m'ocupa. Però no cal comptar-hi gaire, de por d'una decepció. Sempre, d'això, no en sé res.

A reveure, darlings. Us faig mil petons.

Simone.

P.D.: És inútil que en José faci massa esforços per trobar l'adreça d'A...

Notes:

La carta és escrita del dia 18 de juliol del 1943, quan fa tres mesos que està internada a l'hostpital Middlesex, de Londres, després d'haver estat trobada, a casa seva, inconscient, en un estat extrem d'esgotament, de malnutrició, amb tuberculosi.

A les cartes a la família, per no amoïnar-los, els amaga l'estat de salut i fa com si continués treballant de redactora per a la Direction de l'Intérieur de la France libre. Continua posant de remitent l'adreça de Mrs. Francis, on s'estava de rellogada.

1.- Ciutat de Pennsilvània, a dues hores de Nova York, on s'estava el germà, André Weil, amb l'esposa Éveline i la seva única filla Sylvie.

2.- Sylvie era nascuda del 12 de setembre del 1942.

3.- Al·lusió a un conte de Grimm que la mare li explicava de petita, "La Maria d'or i la Maria de pega".

4.- Es tracta d'un pastor americà i la seva dona, veïns de replà dels pares de Simone, a Nova York.

5.- M. és la inicial de "Mime", sobrenom familiar de la mare de Simone.

6.- Per defugir la censura, els Weil fan servir aquest nom de pila per a referir-se a l'Antonio Atares Olivan, un camperol anarquista espanyol, internat llavors en un camp de presoners d'Algèria, amb qui Simone es cartejava des que Nicolas Lazarévitch, internat al camp del Vernet, a l'Arieja, per carta li parlà d'ell, company de camp, com d'un home abandonat de tothom, i Simone decidí de fer-li companyia escrivint-li.